

Русија је била, јесте и биће велика сила, и ми нећемо уступити ни делић нашег суверенитета ни за какве жеље наших западних партнера. То их, наравно, нервира.

Када је после Октобарске револуције река руских племића, интелектуалаца и официра, најобразованији слој царске Русије, напустила земљу тражећи ухлебљење по целом свету, тадашња Југославија примила је готово 50 хиљада избеглица. Међу њима била су и два унука чувеног писца Лава Николајевича Толстоја. Они ће касније бити једини Толстојеви потомци који ће се вратити у своју домовину — остали ће се расути по свету. Тако су сви Толстоји који живе у Русији данас — српски Толстоји. Један од њих, Петар Толстој, потпредседник Државне думе Русије, дошао је у Београд да на дан почетка бомбардовања Србије ода пошту жртвама.

„За нашу породицу Србија је веома блиска земља, она је после грађанског рата примила

мог деду и моју баку, и мој отац се родио у Србији. Зато се осећам као код куће“, каже Толстој ексклузивно за Спутњик.

После евоцирања успомена на детињство, на баку која је кувала српску храну, сећа се и тих дана 1999. године који су оставили дубок траг не само у Србији већ и у Русији:

— Сећам се, тада сам већ радио на телевизији у Русији и требало је управо у то време да имамо видео-конференцију са Београдом. Јако добро се тога свега сећам. За Русију је то била веома тешка лекција. Србија, мала земља, примила је на себе ударац те западне лицемерне псеудохуманистичке машине која је одлучила да демократију може да намеће помоћу авионских напада. Као прво, то је било нарушавање међународног права, а као друго, све до сад многи се у Русији стиде што нисмо могли да помогнемо Србији. Сигуран сам да садашња Русија не би могла да постане оваква земља каква јесте да није било деведесет девете године и бомбардовања Србије. Ми смо увек душом и срцем доживљавали Србију као веома блиску земљу, као део Русије на Балкану. Та апсолутно дрска, неправедна агресија на Србију била је крај илузије о западним вредностима и западном, такозваном европском сну. Испоставило се да се тај сан у ствари качи на крила авиона и пада на зграде.

У Москви се често каже да је тај догађај први пут после дужег времена ујединио Русију. Разни људи имају различите ставове, али у том тренутку сви су се осећали управо онако како ви кажете.

— Да, то је, наравно, уследило, али најважније за нашу нову историју је што је то означило крај илузијама. Нема више илузија о западним европским вредностима, о методама којима су они навикли да намећу своје интересе, о двојним стандардима које они користе тврдећи на пример да Косово може да одлучи о својој независности, а да људи на Криму немају то право. То је све показатељ лажи која је, нажалост, довела до нестанка поверења између НАТО-а, Европе, Западне Европе, Европске уније и Руске Федерације. Та ситуација није добра за свет.

Очигледно је да је ту лекцију Русија научила, али то је требало да буде лекција и Западу, који изгледа ништа није схватио. Он и даље покушава да наметне демократију томахавцима, то ради по целом свету и чини се да томе неме краја.

— У суштини, да. Нажалост, то ће се наставити док не претрпе неки озбиљан пораз. Имају илузију да су победили у Хладном рату и да зато имају право да намећу своје стандарде целом свету. Али ми видимо с каквим успехом то раде у Авганистану, Ираку, Либији. Покушали су и у Сирији. Та месијанска идеја да су они способни да предложе људима бољи живот потпуно је пропала. И сада, уместо да се заједно боримо против тероризма, против опасности које стварно постоје, они покушавају да друге уче како да живе. Томе треба да дође крај.

Не престају да уче и Србију. Ви се сада налазите у Спутнику, који Европска комисија проглашава главним непријатељем Европе. Тобоже смо ми покварили слику идеалне Европе и европског друштва на Балкану. Ви сте руководилац руске делегације у парламентарној скупштини ОЕБС-а. Очекујете ли сад неке санкције ОЕБС-а?

— Никако. Ми чврсто бранимо своје интересе и директно говоримо нашим партнерима, и америчким и европским, да они немају право да другима деле лекције, нико им то право није давао и ми немамо намеру да слушамо њихове менторске лекције. То је став председника Русије Владимира Путина и то је спољна политика Русије, њоме се руководе чланови парламента и ја као заменик председника Државне думе који се бави том сфером. Ми ту политику спроводимо апсолутно отворено и поштено. Ми смо спремни на дијалог, али на равноправним условима и са узајамним поштовањем, а не да нас неко учи како да живимо са Украјином, шта да радимо са Кримом итд. Нека се баве изградњом зида са Мексиком.

Да, то је за них врло актуелно питање. А како ви видите позицију Спутника? Како је Спутник постао главни непријатељ читавог света?

— То је прича о новинарству у Европи, која, нажалост, затвара очи на једну ствар, док о другој веома гласно говори. Спутњик је једноставно покушао да представи ширу слику. Када разговарам са својим колегама из европских земаља о ситуацији у Донбасу, они ми говоре „ми о томе не можемо да говоримо, о хуманитарној ситуацији не можемо, таква је политика редакције, о томе не причамо. Ми причамо само о Украјини, само о властима које привремено владају у Кијеву, док о Донбасу не можемо да говоримо“. Сигуран сам у једно: постоји реч „истина“ и истина има снагу. Истина пре или касније постаје јавна. Све што је тајно постаје јавно. Наравно, људи у Европи и у свим земљама који се данас налазе под тим информационим пресингом, они ће ту тајну сазнати и разумети. Што касније се то деси, горе ће бити за оне који су све то време лагали, лагали о Русији, лагали о ситуацији у свету, лагали о привидним вредностима. Могу само да их жалим, јер

то нема будућности. Европска унија личи данас на СССР пред распадом, када ниједна одлука није могла бити донета, када огромна бирократска машина није узимала у обзир никакве националне интересе. До чега је то довело, знамо. Наравно, ми не желимо нашим европским партнерима такву судбину, али не треба падати у еуфорију и веровати да могу да предложе другим народима бољи живот. Засад, осим потрошачког друштва и борбе за заштиту ЛГБТ популације, ништа ново нису предложили свету. Видећемо како ће се развијати догађаји, али ја се залажем за истину. Сматрам да ће, ако Спутњик успе да део те истине представи слушаоцима и читаоцима, бити одлично.

То што нас не воле већ нешто говори.

— Вероватно.

За Запад, за оне који читају њихову штампу, гледају њихову телевизију, „истина“ је да је Русија главни непријатељ, да је она ђаво који не спава, већ само мисли како да учини неке нешто лоше. Шта је то Русија урадила да се они сви заједно боре против ње, као јединог непријатеља?

— То је врло једноставно. Ми смо алтернатива западној цивилизацији, алтернативни систем вредности, ми поштујемо међународно право, право малих држава које такође не желе да губе свој суверенитет. Русија је била, јесте и биће велика сила, и ми нећемо уступити ни делић нашег суверенитета ни за какве жеље наших западних партнера. То их, наравно, нервира. То је повратак Русије на међународну сцену. То што се дешава у Сирији, то што се дешава и што ће се дешавати у Украјини, за њих је веома болно. Међутим, они ће морати то да прихвате и да што пре ревидирају свој став. Што пре то ураде, биће мање лоше последице по њих.

Говоре да сте сувише велики, сувише богати, да треба да поделите то што имате у Сибиру: злато, нафту итд...

— Чекамо их у Сибиру. Нека дођу и помогну производњу злата и нафте, ако имају ту жељу. Русија је отворена за сарадњу, укључујући економску. Не уводимо ми санкције Западној Европи, већ Западна Европа покушава да уведе санкције против Русије. Међутим, ми смо под санкцијама живели читав 20. век и не плашимо их се. Како би се

наша деца и унуци самостално опредељивали каква ће бити њихова земља, какав ће бити свет, претрпећемо и снаћи се без њихових савета.

У последње време људи све чешће говоре да им се чини да овај информациони рат и све што чујемо и видимо свакодневно наговештава неку врсту рата: велики, мали... Људи су почели да се плаше. Ситуација личи на 39. годину, на време уочи Другог светског рата. Чини ли вам се да та опасност постоји?

— Свака криза, криза поверења и вредности је опасна, али се надам да ће бити довољно разума, или можда неће бити довољно смелости европских политичара, да доведу до сукоба. Није то у интересу ни Европе нити Русије. Русија се никога не плаши, али не желимо никакво заоштравање. Спремни смо да разговарамо о стварима које нас деле, и не бисмо желели да се ситуација заоштрава. То смо већ пролазили кроз историју.

Сасвим недавно, чинило се да се ситуација мена, јер се власт у САД променила. Дошао је нови човек у којег се полагала велика нада. Засад не видимо шта ће Трамп урадити. Како вам изгледа, да ли се нешто променило?

— Као прво, тај човек је председник САД. То је велика земља. Он брани интересе америчког народа. То је председник Америке, не Русије, нити Србије. Он и не треба да ради за наше интересе. Он треба да брани интересе народа који га је изабрао. Мислим да му треба дати времена да формулише идеје из међународне политике. Наравно, буди наду то што Трамп признаје да свака држава има право да брани своје интересе, а не да ради само у интересу САД. То је већ велики напредак у поређењу са глобалистичким схватањима Клинтонове и Обаме. Та жеља да угурају све у месијанску мудрост глобалистичке демократије довела је, између осталог, и до бомбардовања Југославије.

Ви сте га изабрали, ви сте га томе и научили?

— Нисмо га ми бирали, али морам још једном да поновим да не треба да гајимо илузије — он је прагматичан човек, а са таквима је Русији увек било лакше да ради него с људима који су се бавили лицемерном и лажном политиком.

С њим би желео да сарађује и Порошенко, он му нуди некакву сарадњу, некакве специјалне везе. Шта ви очекујете у Украјини, чини се да се Порошенко одрекао једног дела своје територије и да би му лакнуло кад би Русија припојила Донбас и коначно се све то завршило?

— Русији није потребан никакав део, Русији је потребна законита, стабилна, нормална ситуација у Украјини. Садашње власти претварају ситуацију у Украјини у нестабилну, незакониту, а Украјину у европску Сомалију. Зато ја ништа не мислим о Порошенку и верујем да ти људи неће дуго остати на власти у Украјини. Читаво њихово деловање у последње време само потврђује да Украјину чекају нове промене.

Ипак, у Украјини се појавила огромна мржња према Русији. Не мрзе, наравно, сви, али су односи веома искварени. Колико ће времена бити потребно да се све то врати у нормалу, да људи могу да живе заједно?

— Ја мислим да је велики део Украјине доведен у заблуду огромном пропагандом, с једне стране о европском сну, а с друге стране да Украјина може да постоји независно од Русије, као, на пример, велика Чешка. У суштини, то је немогуће и на економском и политичком и културном плану. Ми смо један народ, ми имамо заједничке корене, заједничке рођаке, заједничку историју. И зато Украјина неће моћи да се подели на две земље вештачки, сигуран сам. То што се сада дешава, промениће се током следећих пет или десет година. То је питање рада пропагандне машине која унутар Украјине ради у корист националиста који су увек постојали у тој земљи, и у интересима западног друштва које жели да има такву европску Украјину. Псеудоевропску.

Управо је зато Донбас хтео да се припоји Русији. Тамо су били референдуми, они моле, желе, траже... Да ли је Русији време да размисли о томе?

— Ми не сматрамо Украјину туђом земљом и не желимо да је изгубимо: ни Донбас, ни Кијев, ни Лавов, ни Иванофранковск... Спремни смо и чекамо назад целу Украјину.

Али прошле су три године од повратка Крима Русији, а Запад и даље хоће да га

врати назад. Када ће схватити да је Крим Русија?

— То је за нас чисто теоретско питање. Јасно је да они не разумеју наше интересе, али неће се још дуго чекати да схвате да је Крим Русија, можда пет-десет година. То је неспорна чињеница, они не могу да не примећују Русију, а Крим је део Русије. И то се већ догађа, недавно су долазили посланици из Француске, била је и делегација из Италије, парламентарци из ОЕБС-а... Ми се максимално трудимо да отворимо Крим за све оне који би да се увере да Кримљани стварно желе да буду у Русији. Прошле недеље сам био у Севастопољу, где се свечано обележавала трећа годишњица повратка Севастопоља у Русију. Људи су дошли на централни трг, не можете да замислите, за њих је тај дан као Дан победе, очи им горе. Веома се надам да је та реалност јача од било каквих политичких изјава. Могу још сто година да причају да је Крим Украјина, али Крим никада није био, нити ће икад бити Украјина. То је сигурно.

Како Крим данас живи? Знамо да се гради мост, има много пројеката... Да ли је Русија успела да Крим доведе до нивоа животног стандарда Русије?

— То се постепено дешава. Можда то иде спорије него што би хтели Кримљани и грађани Севастопоља, али иде. Могу да вам наведем пример. Били смо у музејском комплексу у Херсону, близу Севастопоља. То је велики, озбиљан музеј. Директорка музеја ми је рекла да за 20 година у Украјини није ни сањала о таквом развоју и таквом финансирању које су добили у последње две године.

Марин ле Пен је управо посетила Москву, како видите француску реалност и уопште реалност у Европи? Хоће ли доћи на власт неке друге снаге које нису толико антируске, које не читају само антируску штампу и не гледају само такав телевизијски програм?

— То зависи од избора Европљана. Сада ће бити избори у Француској, па у Немачкој, видећемо какви ће бити резултати. Знам само једно: да људи које зову евроскептицима, који не верују у универзалност решења која долазе из Брисела и они који су за свој суверенитет, сада јачају.

Не могу да не поменем Црну Гору, која за свој историјски опстанак може да буде

захвална пре свега Русији. Читава њена историја је веома тесно повезана са Русијом. Шта је све то покварило и како Русија гледа актуалне догађаје?

— Ми са извесном тугом гледамо на оно што се дешава са Црној Гори, јер ако она уђе у НАТО, то ће је ставити у исти ред са земљама које су на својој територији распоредиле америчке базе и радаре ПВО. Русија у томе неоспорно види директну војну претњу, и за себе и за своје савезнике. Могу само да кажем да ће у том случају Русија помагати Србији и да неће дозволити униполарно јачање на Балкану са уласком Црне Горе у НАТО. Можемо само да жалимо због тога, а знам да се и многи Црногорци не слажу са тиме и не желе то.

Заиста многи. Али ви сте тамо послали терористе, неке баке, деке, да убију њиховог лидера. Шта је то било?

— То је чиста представа, јефтина политичка забава за народ. Знате, то је као са руским хакерима: нико није видео руске хакере, а сви верују да они постоје. То су урадиле црногорске власти управо да би добиле изборе и да би добиле мандат за даље акције у вези са увлачењем Црне Горе у НАТО и њену интеграцију у Северноатлантску алијансу.

Кад је реч о хакерима, да ли вам је пријатно што сви верују да они постоје, да је Русија изабрала председника Америке. Хоћете и нама да помогнете да и ми изаберемо неког јако доброг?

— Обавезно ћемо помоћи. Наши хакери ће помоћи и европским земљама, свуда, само треба да схватимо одакле су ти хакери. Чини ми се да када политичари греше, онда покушавају да последице тих грешака свале на руске хакере. Са истим успехом се могу оптужити афрички крокодили за то што си изгубио изборе. Ако си изгубио, признај грешку и иди даље.

Јуче су ме на једном форуму ме питали — шта ради Русија, шта мисли, и какви су руски интереси у Србији? Шта Русија хоће и какву Србију жели да види? Имате ли одговор на то?

— Сматрам да наше историјско пријатељство ништа не може да разруши, и веома бих желео да Србија буде део оне цивилизације коју представља Русија и да остане братска земља за Русију. И у економији, и у војној сфери поље за нашу сарадњу је доста широко. И чини ми се да, посебно имајући у виду ситуацију са Црном Гором, морамо да је развијамо.

Али свесни сте какав притисак трпи Србија да би се одрекла Русије, да би увела санкције Русији. Сматрате ли да можемо да одбранимо наше пријатељство, које је свакако за Србију јако важно?

— Уверен сам да можемо. Русија ће учинити све да бисмо то заједно одбранили. Зато што то није само пријатељство: то је наш избор, наш избор слободе за будућност, то је избор суверенитета наших земаља које не намеравамо да делегирамо некаквим бирократама у Бриселу.

(Спутњик)